

Publicerad 2005-11-06 23:57 av livslöparen

Det enda villkoret är en önskan att sluta...

Varför vek du av, in på en väg som jag omöjligt kan följa?

Vi vandrade så långt tillsammans, delade rädsla, hopp och smärta i varje stapplande steg.

Alla hinder klättrade vi över eller kröp under, du och jag min älskade bror.

Ibland var vi långt ut i väggrenen, farlig långt, men vi tog oss in igen - tillsammans.

En dag var hindret framför mig svårare än vanligt att ta sig över - du fanns inte längre vid min sida..

Utan att märka det hade jag tagit mig mot mitten och tappat bort dig på vägen - du hamnade fel, gick vilse.

Den väg du nu vandrar består av andra hinder, de går ej att klättra över eller krypa under, du måste ta in dem i din lilla kropp och för varje gång dör en liten del av dig - och mig

Jag går min väg ensam, precis bredvid din, men jag kan inte lyfta över dig till mig, varje gång jag försöker försvinner du precis när jag ska omfamna dig.

Min väg består av otaliga stigar, men jag vandrar mest bredvid din väg för att jag åtminstone ska se dig.

Din väg har bara ett slut - men om du vill av hela ditt hjärta och söker med all din lust så finns det en liten, bräcklig, snårig stig med fler hinder än någonsin, hinder du kan ta dig över och krypa under som leder tillbaka till mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren livslöparen med Poeter.se id #5445 innehar upphovsrätten